

Dneska už nám žádný nepoví, kdopak jí tam dal,
harmoniku kdo dal do křoví a kdo na ní hrál.
La-la-la-la, la-lá-la-la-lá, la-la-la-la-lá,
la-la-la-la, la-la-la-la, lá, la-la-la-la-lá.

Už nikdo neví, kdo jí hýčkal na rukou,
chlubil se její perletí,
k přečtení není ani nápis azbukou,
kdopak ví, kdo písňě na ní hrával ?

O hloubce tůní v očích dívky copaté,
o břízách bílých jak sníh.
O cestě, která končí v louce zaváté,
o cestě stepí na koních.

Harmonika v křoví dožívá, ztratila už dech,
už se jenom větrem zachvívá, prostřelený měch.

Už nikdo neví, kdo jí hýčkal na rukou,
chlubil se její perletí,
k přečtení není ani nápis azbukou,
kdopak ví, kdo písňě na ní hrával ?

O jarních vodách, které cestu zaplaví,
o lidech dobrých i zlých,
o cestě, která věčným steskem bolaví,
o bílých křížech na polích.

Harmonika v křoví dožívá, ztratila už dech,
už se jenom větrem zachvívá, prostřelený měch.

Jarní vody, duše, cesta,
kůň, kdo to vlastně hrál,
dívčí copy, louka, oči tůň,
a co bylo dál.